

သယံဇာတနှင့် သဘာဝပတ်ဝန်းကျင် ထိန်းသိမ်းရေး ဝန်ကြီးဌာန

မိုးစက်ပွင့်

ချစ်သူရှိရာ ငွေတောင်ပြည်

အာချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း (၁)

"ဟဲ့! မိနော်"

တအီးအီးနှင့် အော်ငိုကာ လက်နှင့်နှာခေါင်းမှ နှပ်ချေးတွေကို 'ခွီး'ခဲ နဲ့ညှစ်၍ ကြုံရာအရပ်ကို ဘယ်မကြည့်ညာမကြည့်ပစ်ထည့်လိုက်သော 'ဒွေးမယ်နော်'ကို နံပါတ်ငါးအစ်မဖြစ်သူက နှာခေါင်းရှုံ့၍ ခပ်မဲ့မဲ့နှင့် အော်လေသည်။

နံပါတ်ငါးအစ်မဟု ဆိုရခြင်းမှာ ...

အငြိမ်းစားကျောင်းဆရာဆရာမကြီးများ ဖြစ်ကြသော ဦးကောင်းကင်နှင့် ဒေါ်သစ်သစ်လွင်တို့ မှာ သမီးချည်းပဲ ခုနစ်ယောက်တိတိ မွေးထားခဲ့ခြင်းကြောင့်ပါ။

အကြီးဆုံးနံပါတ်တစ်က လပြည့်ဝန်း...

နံပါတ်နှစ်က လမင်းသွယ်...

နံပါတ်သုံး

လရောင်လက်...

နံပါတ်လေး

ကြယ်စင်လင်း...

နံပါတ်ငါး

ကြယ်ဖြူကြွေ . . .

နံပါတ်ခြောက်

ကြယ်စုံည . .

ဟူ၍ ညကမ္ဘာလောကကိုအပိုင်သား၍ ကောင်းကင်၏ ရင်ခွင်ကို မှီခိုနေထိုင်ကြသူများ အဖြစ်၊ အသီးသီးနာမည်ပေးကာ နောက်ဆုံးဟု သန္နိဋ္ဌာန်ချ၍ ယောက်ျားလေးများ ဖြစ်မလားဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် နောက်တစ်ဗိုက်ထား၍ မွေးလိုက်တော့လည်း မိန်းကလေးပဲမို့ . . .

နာမည်ပေးစရာကောင်းကင်မှာ ကွက်လပ်မရှိတော့သည် မို့ အငယ်ဆုံးကလေးကို ‘ဒွေးမယ်နော်’ဟု ငွေတောင်ပြည်ကို အစိုးရသော နတ်မင်းကြီး၏ သမီးတော် ခုနစ်ဖော်တို့ ကို အစွဲပြု၍ ဤနာမည်ကိုပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

သားယောက်ျားလေးချည်းပဲ မွေးတဲ့ သူဆိုလျှင် ရှင်ပြုရဟန်းခံလုပ်ပေးရတာမို့ အပါယ်တံခါး ပိတ်ပါသတဲ့ ။ အခု သမီးတွေချည်းပဲမို့ ဦးကောင်ကင်တို့ လင်မယားကို အပါယ်တံခါးက ဟင်းလင်းဖွင့်၍ စောင့်ကြိုနေပြီလားတော့မသိ။

"နင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မိနော်"

နော်နော်က ပေစောင်းစောင်းလှည့်ကြည့်လျက် . . .

"ဘယ်လိုလုပ်တာ မြင်လဲ"

"မေမေ၊ မေမေ့သမီးကို ကြည့်ပြောဦးလေ။ နှပ်ချေးတွေ ဟိုပစ်ဒီပစ်နဲ့ တစ်ခန်းလုံးညစ်ပတ် ကုန်ပြီ"

"အဲဒီလိုညစ်ပတ်ကုန်မှာ စိုးရင် ရန်ကုန်ကို မမကြွ သွားပါလား"

"သမီး! နော်နော်"

ဦးကောင်းကင်၏ ဩဇာသံအပြည့်နှင့် ခေါ်လိုက်သံကြောင့် ဒွေးမယ်
နော် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ဖြစ်သွား၏။ ဖေဖေ့ကိုတော့ နော်နော်
အလွန်ကြောက်သည် လေ။

"ကိုယ့်ထက်အကြီးကို ဒီလိုပဲခံပြောရသလား။ ညည်းငါ့အကြောင်း
ကိုသိတယ်နော်"

မသိဘဲနေပါ့မလား၊ ကိုယ့်အဖေပဲဟာ။ စိတ်မထင်လို့ ထရိုက်ပြီဆို
ကျောင်းဆရာပီပီ လက်စက ပြင်းမှ ပြင်းပဲ။ ကျောင်းဆရာဘဝကတည်း
က စည်းကမ်းကြီးပြီး အရိုက်ကြမ်းလို့ ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေ့ရဲ့ တပည့်တွေ
စာကြိုးစားပြီး အောင်ချက်ကောင်းလို့ ကောင်းမကောင်း ဒွန်တွဲပြီး နာမ
ည်ကြီးခဲ့သူ။

နော်နော် ...

မေမေ့ရင်ခွင်ထဲသို့တိုးဝင်ပြီး မျက်နှာကို ဝှက်ထားလိုက်သည် ။ ပြီးမှ
...

ဖေဖေ့ကို မရဲတရဲခိုးကြည့်လိုက်၏။ မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ဖေဖေက
မေမေ့ကို 'မကာကွယ်နဲ့ 'ဟူသောသဘောနှင့်ကြည့်နေတာကို မြင်လိုက်
ရသည် ။ အိမ်မှာ ဖေဖေက ဩဇာရှိသူ။ ညီအစ်မအားလုံး ကြီးသူကို ငယ်
သူက ကြောက်ရ ရှိသေရတာ အဆင့်ဆင့်။

ဒွေးမယ်နော်ကျမှ ...

အငယ်ဆုံးလေးမို့ အလိုလိုက်ထားရာကနေ ဆတ်ဆတ်ကြဲမလေးဖြ
စ်လာတာလေ။ တစ်မိသား တစ်ယောက်ထွန်းပေါ့။ အကြီးလေးယောက်

က အိမ်ထောင်တွေကျကုန်ကြပြီမို့ အိမ်မှာ လက်ရှိက သုံးယောက်ပဲကျန်
တော့တာ။ အစ်မတွေအကုန်လုံးက ဆရာဝန်၊ ရှေ့နေ၊ လက်ထောက် က
ထိကတွေ။

သူ့ကြိုးစားမှုနှင့်သူ တန်ရာတန်ရာ ရာထူးနေနှင့်မို့
နော်နော်ကိုလည်း ဖေဖေက သူတို့လို တော်စေတတ်စေချင်၏။ နော်
နော်လည်း ကြိုးစားခဲ့သူပါ။

"ဆေးမှတ်မှန်းပြီး ရန်ကုန်မှာ ဆယ်တန်းဖြေချင်ပါတယ်ဆိုလို့
ကျောင်းပြောင်းပြီးထားပေး ပါတယ်၊ အစ်မတွေအိမ်မှာ မနေချင်ဘူးဆို
လို့ အဆောင်ငှားပေးဆိုလို့ အဆောင်လည်း ငှားပေးခဲ့တယ်။ ကျန်းမာ
ရေးကြောင့် ဆေးမဝင်ဘဲဖြစ်တာနဲ့ အားငယ်စရာလား။ မရနိုင်တာကို
မျှော်လင့်နေမယ့်အစား၊ ရတာကို မိအောင်ဆုပ်ကိုင်ရမှာ ။ မိဘက အမြဲ
ငံကျယ်စေချင်လို့ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းထား ပေးတာကိုပဲ ဒင်းက ဟင်း!"

"ကိုကောင်းရယ်၊ တော်ကြာ သမီးလေး အလည်လွန်ပြီး . . ."

"တိတ်စမ်း! သစ်၊ မင်း အဲဒီလိုနေရတာက ကာဆီးကာဆီးဝင်လုပ်
နေလို့ သမီးငယ် ရောင့်တက်နေတာ၊ ဒါ ငါ့အမိန့်၊ ဘယ်သူမှ လွန်ဆန်
လို့ မရဘူး။ ငါသွားဆိုသွား . . . ငါလာဆို လာရမယ် . . . ဒါပဲ"

ပြင်းလိုက်တဲ့ ရာဇသံ။

မေမေကလည်း ယောက်ျားကို ချစ်ကြောက် ရိုသေရှိတာ သူ့လိုလူ နှ
စ်ယောက်မရှိ။ ဖေဖေက ဒါပဲဆိုတာနှင့် အသံက
တိတ်တိတ်ပျောက်သွား၏။

"ခွီး . . ."

"ဖတ်!"

"ဟော့တော်"

စောစောကအတိုင်း နော်နော် နှပ်ချေးတွေကိုညှစ်၍ ပစ်လိုက်တော့ .

..

"သွားပါပြီဟယ်"

ဖေဖေရောမေမေပါ မမကြွေကို ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြပြီး၊ နော်နော် ကိုပါ တစ်ပါတည်း ကြည့်သည်။ ။

"သွားပါပြီဖေဖေရယ်၊ ဖေဖေသမီးလုပ်ပုံကို ကြည့်ပါဦး။ ဒီမှာ သမီး အင်္ကျီ နှပ်တွေပေကုန်ပြီ"

"အမယ်! ဖေဖေသမီးဆိုတော့ မမကြွေကရော ဖေဖေသမီး မဟုတ်ဘူး လား"

"နော်နော် !"

မမကြွေကလည်း ကျောင်းဆရာမပီပီ ဇီဇာကြောင်သူ။ သူမဝတ်ထားသောအင်္ကျီ နို့နှစ်ရောင် လေးပေါ်တွင် လက်မောင်းကို သံယောဇဉ်လာတွယ်သည့် နော်နော်ပစ်လိုက်သော နှပ်ချေးတွေကို ကြည့်ကာ မျက်နှာလေး ရှုံ့တွနေ၏။ အသန့်အပြန့်ကြိုက်သောမေမေက နှာခေါင်းလေး ရှုံ့ကာ ...

"သမီးငယ်ကကွယ် ... မမကိုအားနာစရာကြီး။ သွားသုတ်ပေးလိုက်"

"

"မေမေကလည်း နှပ်ချေးက မျက်စိမှ မပါတာ။ မျက်စိပါတဲ့ လူက ရှောင်ပေါ့"

"နင်ကရော ကန်းနေလို့ လား မိနော်။ နင်ကြည့်ပစ်ပါလား။ ခုတော့ .

.. အဟင့်"

ငိုမလိုမျက်နှာထားနှင့် အလုပ်များ သွားသော မမကြွေကိုကြည့်ပြီး နော်နော် ရယ်ချင်ပက်ကျိ ဖြစ်သွား၏။ ဖေဖေရှိနေလို့ သာ ဖေဖေကိုကြောက်လို့ မျိုသိပ်ထားရတာ။

"ကဲပါ သမီးကြွေရယ်၊ သူ့ကိုပြောမနေနဲ့ ၊ လေပွတယ်။ အင်္ကျီသွားလဲ လိုက်... ဟုတ်ပြီလား"

"မဖြစ်ဘူးဖေဖေရဲ့ ၊ ဒီအင်္ကျီက သမီးရဲ့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် လက်ဆောင်ဝယ်ပေးထား တာ။ အခု သူတို့ အိမ်က ဆွမ်းကျွေးကိုသွားရမှာ ။ အစကတည်းက သူတို့ အိမ်က ဆွမ်းကျွေးကိုလာရင် ဝတ်လာခဲ့ပါလို့ မှာ ထားတာ"

"သူငယ်ချင်းက ယောက်ျားလေးလား"

"မိန်းကလေးပါ မေမေရဲ့ "

ဦးကောင်းကင် သက်ပြင်းချမိ၏။ သမီးခြောက်ယောက်အပေါ်မှာ သူ ဩဇာလွှမ်းမိုးခဲ့သမျှ ခုနစ်ယောက်မြောက် အငယ်ဆုံးနှင့်ကျမှ ပဲ လက် ရောခြေပါ မြှောက်ရတော့မည်။ ဒါတောင် မျက်နှာ သာမပေးခဲ့လို့ ။ ပေး များ ပေးခဲ့လို့ ကတော့ ကမ္ဘာကြီးကို ကြေးစည်လို ထုကစားမလား မပြောတတ်။

"နော်နော်"

"ရှန့်!"

"ဘာရှန့်လဲ၊ ပြန်ထူးစမ်း"

"ဖေဖေကလည်း နော် ဒီလိုပဲထူးနေကျဥစ္စာကို"

"ထူးနေကျပေမယ့် အခု အဲဒီလိုမထူးရဘူး။ မြန်မာဆိုတာ မြန်မာစကားပြောတာကို မြန်မာသံဝီသရမယ်။ ပြန်ထူးစမ်း"

နော်နော် ဦးရေပြားတွေ သွေးထွက်လုမတတ် ခေါင်းကုတ်လေတော့၏။

"ပြောနေတာ ကြားလား"

"ဟုတ်"

"ဘာဟုတ်လဲ"

"ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့"

"နော်နော်"

"ရှင်"

နော်နော် ပါးစပ်ကို အကျယ်ကြီးဟ၍ မျက်လုံးပြူးပြီး ခါးဆန့်လိုက်တော့၊ အကျယ်ကြီး ထူးတော့မည်ဟု ထင်ကာ စိုးရိမ်နေသော ဒေါ်သစ်သစ်လွင်၊ နော်နော်၏ ခပ်တိုးတိုးအသံရှည်ထူးသံ အဆုံးမှာ ခါးပါပြန်ညွတ်ကျသွားသဖြင့် သူမ၏ သက်ပြင်းကြီးပါ ဟင်းခနဲကျသွားတော့၏။

"ညည်းမမအင်္ကျီပေါ်က နှပ်တွေ သုတ်ပေးလိုက်"

"ဟုတ်"

"လာပြန်ပြီလား ဒီဟုတ်"

"ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့လို့ ပြောတာပါ ဖေဖေရဲ့ "

ဦးကောင်းကင် ထရပ်လိုက်တော့ နော်နော် ပျာပျာသလဲ ပြော၍ ထိုင်နေရာကနေ ဆက်တီ လက်တန်းကိုခုန်ကျော်ပြီး ဆင်းလေတော့ . . .

"ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! ဒါ မိန်းကလေးလား။ ဒါ မိန်းကလေးတဲ့လား"

"ကဲပါ သမီးကြွေရယ်၊ ဒေါသတွေကိုလျော့ပြီး ညီမလေးကို ချောမော့ပြောမှ ပေါ့ကွယ်"

"မေမေ အဲဒီလိုဝင်ပြီး ကာဆီးကာဆီးလုပ်နေလို့ မိနော် ဆိုးနေတာမေမေရဲ့ "

"ကဲပါ မမကြွေရယ်၊ နော်နော်နဲ့ ပြိုင်ပြီး ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့ တော့။ ညညပဲ သုတ်ပေးပါ့မယ်နော်"

နောက်မှ ရောက်လာသော 'ကြယ်စုံည'ကပဲ တစ်စွန်းတစ်စ ကြားပြီး ဝင်ဖြန်ဖြေလိုက်သည် ။ လက်ထဲမှ တစ်ရှူးစလေးကိုကိုင်လျက် ကြယ်ဖြူကြွေအင်္ကျီပေါ်မှ နှပ်တွေကို သုတ်ပေးလေတော့ . . .

"ဟွန်း! မမညကမှ နားလည်မှုရှိသေးတယ်။ မမကြွေကလေ၊ ကျောင်းဆရာမပီပီ ဆရာလုပ် လွန်းလို့ ယူမယ့်သူမရှိပဲ အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ"

"ဘာ!"

နော်နော် လှစ်ခနဲထွက်ပြေးသွားလေတော့ ကြွေမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

အခန်း (၂)

ကျော်သူရတစ်ယောက် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကိုဖတ်ရင်း
ဧည့်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေသည်။ ။ ဂျာနယ်ကိုသာ ကိုင်ထားရတယ်။ စိတ်က
စာကိုစိတ်ဝင်စားတစ်ချက် မဝင်စားတစ်ချက်။ မျက်နှာနှင့်ဟပ် ထား
သောဂျာနယ်ကိုကျော်၍ မျက်လုံးက အိမ်တံခါးဝဆီသို့သာ မကြာခဏ
ရောက်နေ၏။

"မောင် "

"ဟင် "

"မအိပ်သေးဘူးလား "

"ညီကိုစောင့်နေတာ လမင်းရဲ့ "

လမင်း သက်ပြင်းကိုခပ်မျဉ်းမျဉ်းချ၍ . . .

"ပြန်လာမှာ ပေါ့မောင်ရယ်၊ ကိုယ်မင်းခင် စောင့်လိမ့်မယ်ပေါ့"

"သူ့ကိုပြောစရာရှိလို့ လမင်းရဲ့ ၊ မနက်ဖြန် မောင်အရေးကြီးကိစ္စရှိ
လို့ ပဲခူးကိုသွားရမယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒွေးမယ်နော်ကို မောင်သွားမကြိုနီ
င်ဘူး။ ညီကိုပဲကြိုခိုင်းရမှာ "

လမင်း တွေခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ ချစ်ခင်ပွန်း၏ မျက်နှာကို မော့ကြည့်

ကာ စိုးရိမ်ဟန်လေးနှင့် . . .

"ဖြစ်ပါ့မလား မောင်ရယ်"

"ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ လမင်းရဲ့ "

"မောင့်ညီက မျောက်မူးလဲ၊ လမင်းညီမက ပျံလွှားမ။ တွေ့ရင် ဖိုက် တင်ချကုန်မှာ စိုးလို့ ပေါ့"

လမင်းပြောတာလည်း ဟုတ်ပါသည်။ ကျော်သူရရဲ့ 'ညီ' 'ရဲသုရာဇာ' က လွန်တဲ့ နေရာမှာ မျောက်ကပင် အရှုံးပေးပြီး မူးလဲလောက်၏။ ဖြစ် ပါ့မလားလို့ တွေးမိပေမယ့် သူဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ။ ပဲခူးကိုမသွားလို့ လ ညည်း မဖြစ်တော့ ကိုသုကိုပဲ အားကိုးရတော့မည်ပေါ့။

"ဟိုမှာ ပြန်လာပါပြီ မောင့်ညီ"

အိမ်ပေါ်သို့ သူခိုးချောင်း၊ချောင်း၍ တက်လာသော ရဲသုကို ကျော်သူ ရ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

"ရဲသု"

"ဗျာ"

"လာဦး ဒီကို"

ရဲသု တွေခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ မသိစေချင်လို့ ချောင်းတက်လာ ကာမှ ကိုကြီးနှင့် တည့်တည့်တိုးတော့၏။ ရဲသု မလွဲသာတော့သည် မို့ မျ က်နှာချိုသွေးကာပင် . . .

"ဟဲဟဲ . . . ကိုကြီး"

"ဘာ . . . ဟဲဟဲလဲ၊ ခု မင်းဘယ်ကပြန်လာတာလဲ"

"နိုက်ကလပ်၊ အဲ . . . ဟုတ်ဘူး၊ သူငယ်ချင်းမွေးနေ့"

"ဘာမွေးနေလဲ၊ မင်းနော် . . . သတိကောင်းကောင်း ထား"

"သတိဆိုးဆိုးက ရှိသေးတယ်လား ကိုကြီး။ ဪ၊ သိပြီ၊ ဟိုဘက်နှစ်ခြံကျော်က သတ္တိနဲ့ စိုးစိုးတို့ မောင်နှမ"

"တော်စမ်း! ရူးသလိုပေါသလိုလုပ်မနေနဲ့ "

ကိုကြီးက မျက်လုံးပြူး၍ ဟောက်တော့ ရဲသူ အမြီးကုပ်နေရသည့် ခွေးကလေးပမာ ဇက်ကလေး ပုသွားရ၏။

"မင်းကိုပြောစရာရှိလို့ "

"ဟုတ်ကဲ့၊ နားထောင်နေပါတယ်"

ရဲသူ လက်ဝါးချင်းပွတ်၍ ခေါင်းငုံ့နေလေသည် ။ ပြောစရာရှိလို့ တဲ့ ။ မဟုတ်မှ လွဲရော . . . သူ့ကို မိန်းမများ ပေးစားမလို့ လားမသိဘူး။ ရဲသူ ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးခါစပဲ ရှိသေးတာ။ မိန်းမ မယူချင်သေးပါဘူး။ တက္ကသိုလ်တက်ပြီး ကဲချင်သေးတယ်လေ။

"မင်း မနက်ဖြန် ဧည့်သည် တစ်ယောက်ကို သွားကြိုရမယ်"

"ဧည့်သည် က ယောက်ျားလားမိန်းမလား"

"မိန်းမ၊ နာမည်က ဒွေးမယ်နော်တဲ့ "

"ဒွေးမယ်နော်!"

နတ်သမီးခုနစ်ဖော်ထဲက နာမည်မို့ ရဲသူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက် တွန့်တက်သွားလေသည် ။ ဒါဆို သူ ငွေတောင်ပြည်ကို လိုက်ရမှာ လား။

"ကိုကြီး"

"ဘာလဲကွ"

"ငွေတောင်ပြည်ကို ဘယ်လမ်းက သွားရမှာ လဲဟင်"

"ငွေတောင်ပြည်ကိုသွားတဲ့ လမ်းမသိရင် ကိုခင်လှိုင်တို့ ကိုနေကျော်တို့ ကို သွားမေးပေါ့ကွ . . .ဟာ!"

"အဟိ"

စကားမှားသွားသဖြင့် ပါးစပ်ကိုလက်နှင့်ပိတ်ကာ မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်လာသော ကျော်သူရကို ကြည့်၍ လမင်းရယ်လေသည်။

"ငါဘာတွေပြောမိပါလိမ့်၊ ရဲသူ! မင်းကွာ ... ဘာတွေ လာမေးနေတာလဲ"

"ကိုကြီးပဲပြောတော့ ဒွေးမယ်နော်ကို သွားကြိုရမယ်ဆို"

"အေးလေ"

"အဲဒါကြောင့် ငွေတောင်ပြည်ကို ဘယ်လိုသွားရမလဲ မေးတာပေါ့"

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကြားမှာ ရင်ကြားမစေ့ဖြစ်နေသောစကားက လမ်းကြောင်းလွဲနေလေ၏။ လမင်းသွယ် ရယ်ချင်စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ရင်း . .

"ရဲသူကလည်း ၊ မင်းအစ်ကိုပြောတဲ့ ဒွေးမယ်နော်က မမရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးလေး ဒွေးမယ်နော်ကိုပြောတာကွယ့်"

"ဪ... ဟုတ်လား"

ရဲသူမျက်နှာက စပ်ဖြဖြ။ ခုမှ ပင် မအူမည်မေးမိသည့် သူ့အဖြစ်ကို တွေးကာ ရယ်ချင် ပက်ကျိဖြစ်သွားလေ၏။

"မသိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်က နဂါးပတ်ကျော့ကွင်းများ ရှာရဦးမှာလားလို့ "

"အံ့မယ်! သူ့ကိုယ်သူ သုခနုမင်းသားလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့လေ"

လမင်းသွယ် မျက်စောင်းထိုးလေတော့ ရဲသုငြိမ်သွားလေသည်။ ။ အကောင်းနားထောင်ပြီး ငြိမ်ကျသွားခြင်းတော့မဟုတ်ပါ။ မျက်ဝန်းထဲမှာ သုခနုနှင့်ဒွေးမယ်နော်ကို မြင်ယောင်လာသော ကြောင့်ပါ။ စိတ်ကူးထဲမှာ ဒွေးမယ်နော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူ့စိတ်ကြိုက်ပုံဖော်၍ သူက သုခနု မင်းသားလေးပေါ့။ နတ်ဝတ်တန်ဆာတွေနဲ့ ဒွေးမယ်နော်က သူ့ကိုလက်ကမ်းပေးပြီးမှ ...

"အို! မောင်တော်ကလည်း မင်းမြှောက်တန်ဆာမဝတ်ဘဲ ဘယ်လိုဖြစ်လို့ တီရှုပ်နဲ့ ဘောင်းဘီ ကြီးဝတ်လာတာလဲ"

စိတ်ကူးထဲမှာ ပင် သူ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုးကြည့်ပြီး ...

"ဟုတ်သားပဲ၊ ဒီတစ်ခါတော့ခွင့်လွှတ်ကွာ။ နောက်တစ်ခါကျမှ အမျိုးသားဇာတ်ရုံမှာ ဇာတ်သွားကြည့်ရင်း မင်းသားအဝတ်တွေခိုးပြီး မောင်တော်ဝတ်လာခဲ့ပါ့မယ်"

"မရဘူး ... မရဘူး ... အခုအဝတ်လဲ"

"ဟာဟော့! မလုပ်နဲ့ "

သူ့ကိုယ်မှ အဝတ်အစားများကို ဒွေးမယ်နော်က ဆွဲချွတ်နေသဖြင့် သူ လက်ကိုကျစ်ကျစ်ပါ အောင်ပိုက်၍ ရှောင်နေရ၏။

"အဲ ... အကြံရပြီ"

"ဘာလဲ မောင်တော်"

"နှမတော်က နတ်သမီးဆိုတော့ နတ်တန်ခိုးနဲ့ ဖန်ဆင်းပေး"

"အင်း"

သူကလက်ပိုက်၍ မိန့်မိန့်ကြီးရပ်နေချိန်မှာ ဒွေးမယ်နော် လက်ဝါး
လေးဖြန့်၍ ဘာလုပ်လိုက်သည် မသိ။ သူ့ကိုယ်မှာ မင်းမြှောက်တန်ဆာ
တွေ ဝတ်ပြီးသားဖြစ်သွားလေသည် ။ သူလက်ကို ဆန့်ကြည့်လျက် . . .

"ဟဲဟဲ . . . ခုမှ လှသွားတော့တယ်"

"ကဲ! မောင်တော်၊ နှမတော်တို့ ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ"

"မောင်တော်တို့ မသာနှစ်သီတိုင်းပြည်ကိုလိုက်ခဲ့လေ"

"ဗာရာဏသီပါ မောင်တော်ရဲ့ "

သူ ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ် ရိုက်လိုက်မိ၏။ ဗာရာဏသီတောင် မှားခေါ်တဲ့
ပါးစပ်။

"ကဲ! မောင်တော်လက်ကိုခိုင်ခိုင်ဆွဲ။ တရုတ်သိုင်းကားထဲကလို လေ
သိုင်းနဲ့ မောင်တော်တို့ မသာနှစ်သီတိုင်းပြည်ကို ပြန်ကြမယ် နှမတော်"

သုခနဖြစ်နေသောသူက ဒွေးမယ်နော်၏ လက်ကိုဆွဲကာ ပါးစပ်ကို
အသားကုန်ဖြဲ တရှူးရှူး တရှဲရှဲအသံပေး၍ လေထဲမှ တစ်ဆင့် မသာနှစ်
သီတိုင်းပြည်သို့။

"ရဲသု . . . ဟေ့ကောင် ရဲသု"

"အံ့မယ်လေး! မသာနှစ်သီ"

"ဘာကွ"

ရဲသု အလန့်တကြားထခုန်ပြီးမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ် သတိရကာ . . .

"ဟား . . . လက်စသတ်တော့ ငါစိတ်ကူးယဉ်နေမိတာကိုး။
သွားပါပြီ . . . ဟိုက်!"

ရဲသု ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ရိုက် လိုက်လေတော့ ကျော်သူရနှင့်လမင်းသွယ်

ဘာမှန်းမသိ ကြောင်တောင်တောင်နဲ့သာ။

* * *

အခန်း (၃)

ကားဂိတ်မှာ လူတွေက ရှုပ်နေသည် ။ ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလာသည့်လူတွေလည်း ကုန်လုနေပြီ။ သူ ခုထိ ဒွေးမယ်နော်ကို ရှာလို့ မတွေ့သေးပါ။

"အဲ . . . ဒွေးမယ်နော်ကို ငါမှ မမြင်ဖူးတာဘဲ"

ရဲသူ ခုမှ ပင် ဦးနှောက်ခြောက်ရတော့၏။ စိတ်ကူးထဲမှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပုံဖော်ကြည့်ပြီး ဒွေးမယ်နော်က ဘယ်လိုပုံစံလဲဟု မေးမလာမိခဲ့။

"ဟူး . . . ကျွိုင်ပဲ"

"ဒီမှာ သူငယ်"

"ခင်ဗျာ"

နောက်မှ နေ ပခုံးကိုလာပုတ်သဖြင့် ရဲသူ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။ အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင်ရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်။ မျက်နှာကြည့်လိုက်သည် နှင့် ရဲတွက်နေသော နှုတ်ခမ်းထူထူကြီးကို အရင်မြင်လိုက်ရသည် ။

"မင်း ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ"

"ဒွေး . . . "

"ဘာ!"

အမျိုးသမီးကြီးအော်လိုက်သဖြင့် ရဲသု လန့်ဖျပ်ကာ မျက်နှာပင် နောက်သို့လန်သွားလေ၏။

"ဒွေက သေပြီပဲဟာကို၊ ဘာအူကြောင်ကြောင်လုပ်နေတာလဲ"

"ဟာ! မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်တော်ရှာနေတာ ရုပ်ရှင်မင်းသားဒွေး မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ငွေတောင် ပြည်က 'ဒွေး'ကို"

"ဟုတ်ပါပြီ . . . ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းဆိုတာ သေချာပြီ"

"ခင်ဗျာ"

အမျိုးသမီးကြီးက ဘာမပြောညာမပြောနှင့် သူမ၏ အထုပ်များကို ရဲသုလက်ထဲသို့ တစ်ထုပ် ပြီးတစ်ထုပ် ထိုးထည့်နေသည် ။ ရဲသုလည်း ကြောင်တက်တက်နှင့် ယူထားမိရာ ကြာရင် အထုပ်နှင့် လူမမျှတ၍ လဲကျသွားနိုင်သည် ။ လောလောဆယ်ပင် လူက ယိုင်နဲ့ လာ၍ အထုပ်တွေကို ဖုတ်ခနဲ ဖုတ်ခနဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်သည် ။

"ဟဲ့! လူငယ်၊ မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

"ဒီမှာ ဒေါ်ကြီး၊ ကျွန်တော်လာကြိုတာ ခင်ဗျားမဟုတ်တာသေချာတယ်ဗျ"

"ပြောတော့ မင်းပဲ ငွေတောင်ပြည်က ဒွေးကိုလာကြိုတာဆို"

"ဟုတ်တယ်လေ"

"အေးလေ၊ ငါကလည်း ငွေတောင်ပြည်ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်ပဲဟာ။ အားလုံးကို ငါ့ကို ဒွေးလေး လို့ ခေါ်ကြတာပဲ"

ပြောလေရှုပ်လေဖြစ်နေသဖြင့် ရဲသုစိတ်ရှုပ်စွာ ဆံပင်ကို ထိုးဖုရင်း

ဟူးခနဲ လေကိုမှုတ်ထုတ် လိုက်သည်။ ။

"မဟုတ်သေးဘူး ဒေါ်ကြီးရဲ့ ၊ ကျွန်တော်လာကြိုတာက ဆယ်တန်း အောင်ပြီးခါစ ကောင်မလေး၊ နာမည်က ဒွေးမယ်နော်၊ အဲဒါကိုပြောတာ ။ ဇာတိက ဟင်္သာတ၊ သိပြီလား"

"ပြောပြောက စောရောပေါ့ ငါ့တူရယ်"

အဒေါ်ကြီးက နားလည်မှုလွဲနေသည် ကို ခုမှ သဘောပေါက်ဟန်နှင့် ရင်ဘတ်ကိုဖိ၍ အားနာ သလိုလိုဆိုလေသည် ။ ပြီးမှ အထွဋ်လေး တက် လိုက်သည် က . . .

"ဒွေးမယ်နော်ကို လာကြိုတယ်ဆိုတော့ မင်းက သုခနပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ . . . အဲ! မဟုတ်ပါဘူး၊ ရဲသုခင်ဗျာ . . . ရဲသု"

ရဲသု စပ်ဖြဖြမျက်နှာနှင့် ဆိုလိုက်တော့ အဒေါ်ကြီးက မျက်စောင်းကြီးနှင့် ပစ်စလက်ခတ် ပစ်ကာ . . .

"ဘယ်လိုအူကြောင်ကြောင်နဲ့ လာတွေ့နေမှန်းကိုမသိဘူး"

"ဟောဗျာ . . . သူမေးသမျှလည်း ဖြေရသေး"

အဒေါ်ကြီးက ခြေဆောင့်၍ ထွက်သွားလေတော့သည် ။ ရဲသု ယောင် ချာချာနှင့် ဒွေးမယ်နော် ကိုဆက်ရှာဖို့ လှည့်လိုက်ချိန်တွင် . . .

"အင့်!"

"ဘုတ်!"

"ဟာ!"

"အို: . . . "

တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ဝင်တိုက်မိလိုက်သည်။ ။ ခွေခနဲ လဲကျသွားသောသူကို ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ရ၏။

"ဆောရီးဗျာ . . . ဘယ်များ နာသွားလဲမသိဘူး"

ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေအိုရောင်ဆံပင်နှင့်ကောင်မလေး။ သူဆွဲထူဖို့ ပြင်လိုက်စဉ် . . .

"အဟင့်! သူအရမ်းဆိုးတာပဲ။ သွပ်ပြားဘာသာ လာတဲ့ ဥစ္စာကို"

"ဟင်!"

ရဲသူ ကြက်သီးမွေးညင်းများ ပင် ထသွားလေ၏။ သေချာကြည့်လိုက်တော့မှ အခြောက်မ မှန်းသိလိုက်ရသည်။ ။

"ထူပေးလေလို့ "

"ဪ... အင်း ... အင်း"

မတတ်သာတော့၊ ရဲသူ အခြောက်မကို ဆွဲထုလိုက်ရတော့၏။ ဆွဲထူပြီးချိန်တွင် အခြောက်မက ရဲသူမျက်နှာကို အငမ်းမရလိုက်ကြည့်ပြီး လက်မကိုပါးစပ်နှင့်ကိုက်ကာ ရှက်စနိုးပြီး ပြရင်း . . .

"သူအရမ်းချောတာပဲနော်၊ သူနဲ့ ဆုံရတာ တို့ အရမ်းကံကောင်းတယ် သိလား"

"ဗျာ!"

"ဗျာမနေနဲ့ ၊ တို့ ကိုလိုက်ပို့ပေးလေ"

မြတ်စွာဘုရား! . . .

ရဲသူ အသက်ကိုပင် အောင့်ထားမိတော့သည်။ ။ ဒီနေ့ ပြဿဒါးမှ လွ

တ်ရဲ့ လားမသိတော့။ တွေ့လိုက်သမျှ အလွဲလွဲအချော်ချော်။

"နော် . . . နော်လို့ "

အခြောက်မက သူ့မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့်ကိုင်ကာ
မေးလာသဖြင့် ရဲသူထိတ်လန့်ကာ အခြောက်မလက်တွေကို တွန်းဖယ်
လိုက်သည်။ အခြောက်မကလည်း အလျော့မပေး။ ရဲသူကို အတင်းဖက်
တွယ်ထားတော့၏။

"ဟာ . . . မဖြစ် . . . မဖြစ်ဘူးခင်ဗျာ၊ ဖယ်ပါ"

"ခဏလေးပါကွယ်၊ လိုက်ပို့ပါနော်"

"ဒုက္ခပါပဲဗျာ . . . ကိုကြီးရေ . . . မမလမင်းသွယ်ရေ၊ ကျွန်တော့် ဒု
က္ခတွေကို လာကြည့်ပါဦးဗျ"

ရဲသူ ကလေးလိုပင်ထိုင်၍ ခြေကျင်ထိုး၍ ငိုဟန်ပြုလေသည်။ ။ ဒီ
တော့မှ အခြောက်မ ပျာယာခတ်ကာပင် . . .

"ဪ . . .ဟဲ့!! မငိုနဲ့ လေ၊ မပို့ချင်လည်း နေပါဟယ်။ တကတဲ ကြီး
ကျယ်လိုက်တာ"

အခြောက်မပါးစပ်မှ ပွစိပွစိပြောကာ ခြေဆောင့်၍ ထွက် သွားလေ
သည်။ ။ ရဲသူ ယခုမှ ပင် အသက်ရှူချောင်သွားရတော့၏။

"ဒီမှာ "

". . ."

"ဒီမှာ . . .ရှင့်"

"ဗျာ"

ရဲသူ အသံလာရာဆီသို့ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ။ အားရှားပါး . . . လှ

လိုက်တဲ့ ကောင်မလေး။ ဒါမျိုးလေးသာဆိုရင် လိုက်ပို့ချင်ပါသည် ။ က
မ္ဘာတစ်ဖက်ဆီသို့ ရောက်စေဦးတော့။

"ရှင့်ပါးစပ်က ခုနက လမင်းသွယ်ဆိုတဲ့ နာမည် ကြားလိုက်သလား
လို့ "

ရဲသု ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည် ။

"ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ်၊ လမင်းသွယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်အစ်ကို
ကျော်သူရရဲ့ အိမ်သူ သက်ထား ဇနီးမယား။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ယုံကြည်အား
ကိုးချစ်ခင်ရတဲ့ အစ်မရင်းတစ်ယောက်လို ချစ်ရတဲ့ မရီး"

လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့်ပြောနေသောသူ့ကို နော်နော်
မျက်မုန်းကျိုးသွားသည် ။ ထို့ကြောင့် ခပ်တိုးတိုးပင် . . .

"ရုပ်ကိုက နှာဘူးရုပ်"

"ရာဇူးရုပ် မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်နာမည် ရဲသုရာဇာပါ"

"ဘာ! သုဘရာဇာ . . . ဟုတ်လား"

ဒွေးမယ်နော် နှာခေါင်းရှုံ့၍ နောက်ဆုတ်သွားလေသည် ။ ရဲသုက သူ
ကို သုဘရာဇာဟု ခေါ် လိုက်သောသူမကို ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်လိုက်
ပြီး . . .

"ဘာ သုဘရာဇာလဲ၊ ရုပ်ကိုသေချာကြည့်"

"ကြည့်နေတာပဲလေ၊ ရှင်ပဲ ရှင့်နာမည် သုဘရာဇာဆို"

"ရဲသုရာဇာဗျ၊ ရဲသုရာဇာ။ နားကန်းနေလားမသိဘူး"

"ဘာရှင့်"

"ကြားတဲ့ အတိုင်းပဲ"

ရဲသူ စကားပြောအဆင်မပြေတော့သည့်သူမကို ကျောခိုင်းလိုက်စဉ်
နောက်မှ အင်္ကျီကုတ်ကို လှမ်းဆွဲခြင်းခံလိုက်ရ၏။

"ဘာလဲကွ"

"ရှင် ဘယ်သူ့ကိုလိုက်ရှာနေတာလဲ"

"ငါ့ဟာငါ ဘယ်သူ့ကိုရှာရှာ၊ မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"သိချင်လို့ မေးတာပေါ့၊ ကျွန်မကိုလာကြိုတဲ့ လူများ လားလို့ ။ နို့မ
ဟုတ်ရင် လေကုန်ခံပြီး မမေးဘူး"

သူမပြောမှ ပင် ရဲသူ လာရင်းကိစ္စကိုသတိရတော့၏။ ဟုတ်သားပဲ၊
သူ ဒွေးမယ်နော်ကို ရှာရဦးမည်။ ဒွေးမယ်နော် . . . နော်မယ်ဒွေး . . . ဟဲ
ဟဲ . . .

"ငါလာကြိုတာက ဒေါ်မယ်ဒွေး"

"ဟင်! ရှင်က ဒေါ်မယ်ဒွေးကိုလာကြိုတာ။ ဒုက္ခပါပဲ၊ ကျွန်မက ဒွေးမ
ယ်နော်ရှင့်"

ရဲသူ ခပ်မဲ့မဲ့လုပ်ပြီး ကျောခိုင်းသွားလို့ သုံးလေးလှမ်းရောက်မှ . . .

"အဲ! ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ ငါ့ကိုကြိုခိုင်းတာ ဒေါ်မယ်ဒွေး . . . ဒွေး
မယ်နော်။ ဟုတ်တယ် ဒွေးမယ်နော်"

နောက်မှ ဒွေးမယ်နော်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မရှိတော့။ ဒွေးမ
ယ်နော် ခပ်ဝေးဝေးသို့ ရောက်သွားလေပြီ။

"ဒွေးမယ်နော် . . . ဒွေးမယ်နော် . . . ခဏနေဦး"

ရဲသူ သူမနောက်သို့ ပြေးလိုက်ရလေတော့၏။

"ဒွေးမယ်နော်"

နော်နော် သူ့ကိုနောက်ကြောင်းပြန်ကြည့်ကာ . . .

"ဘာလဲ"

"ခဏနေပါဦး"

"ဘာကြောင့်ဦးမလို့ လဲ"

"စောစောက ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားလို့ ဗျ၊ ကျွန်တော်လာကြိုတာ ဒေါ်
မယ်ဒွေး မဟုတ်ဘူး . . .ဒွေးမယ်နော်"

"ရှင်!"

ရဲသူ ခုမှ ပင် ဟင်းချနိုင်သလို ဒွေးမယ်နော်လည်း ကြိုမယ့်သူ မလာ
လို့ စိတ်ညစ်နေရတဲ့ အလုံး ကြီး ကျသွားလေတော့သည်။ ။

ထို့နောက်မှာ တော့ . . .

* * *